

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. K. pre prečin podľa § 310, odst. 1 tr. z. odmietol zmätočnú sťažnosť poškodenej.

Z dôvodov:

Poškodená uplatňuje najprv dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 6 tr. p. preto, že výsluchy svedkov, konané k nariadeniu odvolacieho súdu pred okresným súdom v T. v mesiaci septembri 1935, boli konané v neprítomnosti žalobcu, lebo okresný súd k nim nepredvolal ani štátne zastupiteľstvo, ani právneho zástupcu poškodenej. Sťažovateľka má asi na mysli výsluchy konané u okresného súdu v T. dňa 14. augusta 1935 a dňa 5. septembra 1935.

Námietka, že sa tieto výsluchy konali v neprítomnosti osoby, ktorej prítomnosť zákon prehlasuje za nezbytnú, je už preto mylná, lebo podľa ustanovenia § 406, odst. 4 tr. p., nedostavenie strany k výsluchu svedkov nezabraňuje prevedeniu dokazovania. Ostatne dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 6 tr. p. môže byť daný len konaním hlavného pojednávania v neprítomnosti osoby, prítomnosť ktorej zákon bezpodmienečne vyžaduje.

Námietka sťažovateľky mohla by preto spadať len pod dôvod zmätočnosti podľa § 384, č. 5 tr. p., totiž že okresný súd nepredvolal k prevedeniu dôkazov strany, hoci ustanovenie § 406, odst. 2 tr. p. nariaďuje predvolanie strán pod zmätočnosťou. Uplatňovanie tohoto dôvodu zmätočnosti je však vylúčené podľa § 384, odst. 3 tr. p., lebo toto formálne porušenie zákona nemohlo mať vlivu na rozsudok. Okresný súd totiž, súc na toto porušenie predpisu § 406, odst. 2 tr. p. upozornený, vypočul všetkých už slyšených svedkov znova na roku konanom dňa 7. októbra 1935, ku ktorému riadne predvolal obe strany, ktoré sa k tomuto roku tiež skutočne dostavily. Ostatne podľa stálej praxi najvyššieho súdu zmätočnosť pokračovania v prípade nedodržania ustanovenia § 406, odst. 2 tr. p. nastáva len v tej chvíli, keď odvolací súd dá prečítať pri odvolacom hlavnom pojednávaní zápisnice o doplnení dôkazov, vtedy však treba opravný prostriedok ihneď ohlásiť (§ 384, odst. 4 tr. p.). To sa v súdenom prípade nestalo.

Čís. 5645.

K naplneniu skutkovej podstaty činu trestného podľa § 301 tr. zák. sa vyžaduje po subjektívnej stránke nepriateľský úmysel, t. j. priamy úmysel spôsobiť druhému telesné poškodenie alebo porušenie zdravia; nestačí výsledok nezamýšľaný, spôsobený konaním pachateľovým síce úmyselným, ale smerujúcim k inému škodnému výsledku, alebo púhe vedomie vinníka, že výsledok je možný.

(Rozh. zo dňa 23. júna 1936, Zm III 256/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. A., obžalovanému zo zločinu podľa § 301 tr. z., vyhovel zmätočnej sťažnosti obžalovaného, pokiaľ uplatňovala dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p.,

z tohoto dôvodu zmätočnosti zrušil rozsudky oboch nižších súdov čo do kvalifikácie trestného činu obžalovaného a kvalifikoval jeho čin ako prečin ťažkého telesného ublíženia spáchaný z neopatrnosti podľa § 310, odst. 1 tr. z.

Z d ô v o d o v :

Výtkou, že ani v prípade, že obžalovaný skutočne strhol poškodeného s násypu záhrady, nedá sa usudzovať na úmysel poškodenia na tele a najmä nie na to, že by bol obžalovaný chcel poškodenému zlomiť prsty na nohe (správne: náprstné kosti prstov), takže by jeho čin bolo možno kvalifikovať najvyššie ako prečin podľa 310 tr. z., je vecne uplatnený dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. Tejto námietke neľze odopreť oprávnenie.

K naplneniu skutkovej podstaty činu trestného podľa § 301 tr. z. sa vyžaduje po subjektívnej stránke nepriateľský úmysel ublížiť druhému na tele alebo poškodiť jeho zdravie, teda priamy úmysel spôsobiť druhému telesné poškodenie alebo porušenie zdravia, ako bezpečne plynie zo slov zákona: » ú m y s e l n e u b l í ž i na tele alebo p o š k o d í jeho zdravie«. Nestačí preto k naplneniu skutkovej podstaty tohto trestného činu výsledok nezamýšľaný, zapríčinený konaním pachateľovým síce úmyselným, ale smerujúcim k inému škodnému výsledku, alebo púhe vedomie vinníka, že výsledok je možný.

Na to, v akom úmysle jednal pachateľ, treba usudzovať zo zistených skutkových okolností, ktoré sprevádzaly čin obžalovaného. V súdenom prípade zistily nižšie súdy ako skutočnosť, že obžalovaný pristihol poškodeného — trinásťročného A. H. — na záhrade svojich rodičov pri trhaní ovocia, že ho chytil, viac ráz kopnul, udrel do hlavy a nakoniec shodil s kamenitého násypu záhrady, vysokého dva metre, následkom čoho poškodený s tohto násypu spadol a utrpel zlomenie náprstných kostí ľavej nohy. Je bezpochybné, že toto poranenie nepovstalo ani od kopnutia, ani od uderenia poškodeného do hlavy, preto tieto činy obžalovaného treba ponechať pri posudzovaní jeho úmyslu mimo úvahy. Zbýva teda pre posúdenie úmyslu obžalovaného len to, že poškodeného shodil s kamenitého násypu, vysokého dva metre. Na zlý úmysel obžalovaného, tak ako bol vymedzený, bolo by možné uzatvárať len vtedy, keby bolo možné tvrdiť, že z podobného konania pravidelne nastáva ublíženie na tele alebo porušenie zdravia. To tvrdiť neľze, lebo ať už skok alebo shodenie s výšky dvoch metrov u mladého chlapca nemáva za následok pravidelne ani ublíženie na tele, ani porušenie zdravia. Neľze tedy ani bezpečne tvrdiť, že obžalovaný nastalý výsledok musel predvídať, tým menej ovšem, že ho chcel privodiť. Nie je preto daná skutková podstata zločinu podľa § 301 tr. z. po subjektívnej stránke. Obžalovaný však pri náležitej pečlivosti mohol si uvedomiť, že jeho čin je nebezpečný pre telesnú neporušenosť poškodeného, že m ô ž e — nie však musí — mať za následok poškodenie tela alebo zdravia poškodeného, jednal preto nedbale, keď vykonal čin ať už vo vedomí tejto jeho nebezpečnosti, ať preto, že si jeho nebezpečnosť neuvedomil, hoci si ju

pri náležitej opatrnosti uvedomiť mohol. Keďže pak následkom jeho činu nastalo ťažké poranenie poškodeného, vykazuje jeho čin tak po objektívnej ako aj po subjektívnej stránke všetky náležitosti skutkovej podstaty prečinu podľa § 310, odst. 1 tr. z. a bolo preto treba jeho čin kvalifikovať podľa tohoto miesta zákona.

Čís. 5646.

Porušenie ustanovenia § 32 zák. čl. XXXVI:1908, bol-li obžalovanému, ktorý v dobe spáchania vraždy prekročil síce osemnásť, ale nedovršíl ešte dvaciaty rok svojho veku, uložený trest podľa sadzby § 278 tr. zák. a § 1 zákona čis. 91/1934 Sb. z. a n.

(Rozh. zo dňa 23. júna 1936, Zm III 350/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti M. Š., obžalovanému pre zločin vraždy, následkom opravného prostriedku generálneho prokurátora pre zachovanie právnej jednotnosti podľa § 441 tr. p. vyniesol rozsudok, ktorým vyslovil, že pravoplatným rozsudkom porotného súdu pri krajskom súde v Trenčíne zo dňa 21. októbra 1935, č. Tk 1003/35-41, bol porušený zákon v ustanoveniach § 32 zák. čl. XXXVI:1908, § 278 tr. z. a § 1 zákona zo dňa 3. mája 1934, čis. 91 Sb. z. a n.; podľa § 442, posledný odst. tr. p., zrušil najvyšší súd rozsudok ten vo výroku o hlavnom treste a vymeral obžalovanému znovu trest tento podľa § 32 zák. čl. XXXVI:1908 s použitím § 91 tr. z. káznice na desať rokov.

Z dôvodov:

Rozsudkom porotného súdu pri krajskom súde v Trenčíne zo dňa 21. októbra 1935, č. Tk 1003/35-41, bol obžalovaný uznaný vinným zločinom vraždy podľa § 278 tr. z. Na základe tohoto § a s použitím § 1 zákona zo dňa 3. mája 1934, čis. 91 Sb. z. a n., bola mu ako hlavný trest uložená káznica na 15 rokov. S týmto rozsudkom sa strany hneď po jeho vyhlásení uspokojily, takže sa stal ihneď pravoplatným.

Podľa rodného listu, vyhotoveného matrikársnym úradom, narodil sa obžalovaný 2. septembra 1915. Toto datum narodenia je aj v rozsudku správne uvedené. Čin, pre ktorý bol obžalovaný odsúdený, bol podľa rozsudku spáchaný 26. augusta 1935. Je tedy zrejmé, že obžalovaný v dobe spáchania činu síce už prekročil osemnásť, ale nedosiahol ešte dvaciaty rok svojho veku.

Zákon v § 32 zák. čl. XXXVI:1908 stanoví, že káznice od 10 do 15 rokov má byť potrestaný pachateľ dopustivší sa zločinu, na ktorý zákon stanoví trest smrti alebo doživotnej káznice, keď v dobe činu síce dokonal osemnásť avšak nie ešte dvaciaty rok svojho veku. Tým vylúčil § ten v takom prípade užitie predpisov, ktoré ukladajú trest smrti alebo doživotnej káznice.